

Arrest

nr. 298 361 van 8 december 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE PAUW, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 21 januari 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 januari 2020.

Op 26 september 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 285 014 van 17 februari 2023 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 14 maart 2023 neemt de verwerende partij in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer I mevrouw die verklaart te heten,

naam : Z.

voornaam : S.

geboortedatum : 12.12.2003

geboorteplaats : Shaykho

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/09/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 17/02/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat een oom in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in, het CGVS weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat

niet kan worden gezegd dat de precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren, en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan - Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijk heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

Betrokkene verklaarde gezond te zijn. Er zijn geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling. Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

Deze beslissing vormt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“De bestreden beslissing schendt de volgende artikelen :

- *Het artikel 1, °6 Vw. ;*
- *Het artikel 7 Vw. ;*
- *Het artikel 74/13 Vw. ;*
- *Het artikel 62 Vw. ;*
- *De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- *De artikelen 3 en 8 EVRM ;*
- *Het artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie ;*
- *De motiveringsplicht, het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.*

4.1.2.

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van het artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

“6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”

Dit bestreden bevel werd genomen in de uitvoering van het artikel 7 Vw.

Dit artikel stelt dat hogere rechtsnormen onverminderd gelden :

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen. Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...”

4.1.3.

Verder is de verweerster bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens gebonden door het artikel 62 Vw. en de motiveringsverplichting, eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De verzoeker verwijst hierbij ook naar recente rechtspraak van de Raad van State, dd. 9 juni 2022 : Wanneer verweerster een BGV neemt volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen. Verweerster moet bij deze beslissing rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in artikel 74/13 van de Verblijfswet (Vw).

De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat verweerster de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd.

Wanneer verweerster beveelt het grondgebied te verlaten, moet zij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe zij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 Vw, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Een BGV heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een BGV dat hier niet aan voldoet, schendt artikel 62, §2 Vw en artikel 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991. (zie RvS 9 juni 2022, nr. 253.942)

Het artikel 74/13 Vw. stelt uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met ALLE persoonlijke elementen van het dossier en dit bij ELKE verwijderingsmaatregel, eigen markeringen :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze voornoemde wetsbepaling. De bestreden beslissing motiveert niet op een grondige wijze omtrent verzoekers persoonlijke situatie, integendeel: alles wordt zeer kort en summier aangestipt.

De verzoeker wenst dan ook nog te wijzen op de rechtspraak van Uw Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

Met deze regels en rechtspraak in het achterhoofd dient te worden vastgesteld dat de verweerster ondanks de 2 bladzijden aan ‘motivering’, toch te vaag blijft en onvoldoende de persoonlijke elementen en situatie van de verzoeker in rekening brengt.

4.2. BETREFFENDE DE PERSOONLIJKE SITUATIE VAN DE VERZOEKER

4.2.1. Betreffende kwetsbaar profiel en precare situatie – medische situatie

4.2.1.1.

Verzoeker was zeer jong toen hij het land diende te verlaten en diende te vluchten naar België.

De verzoeker liep slechts tot de 3e klas school en volgde koranlessen in de Madrassa. Door zijn jonge leeftijd en beperkte opleiding beschikte de verzoeker ten tijde van de problemen en de vlucht over een beperkt intellectueel vermogen, wat hem toch enigszins kwetsbaar maakt.

Dat bevestigde uw Zetel ook in het arrest dd. 24/03/2023 met nr. 286 597 :

(...)

4.2.1.2.

Uw Zetel erkende tevens, in voornoemde arrest, dat personen met mentale gezondheidsproblemen vaak gestigmatiseerd kunnen worden in Afghanistan.

Verzoeker kwam als niet-begeleide minderjarige naar België. Dat dit een diepe impact heeft gehad op de verzoeker. Dat hij hierdoor psychologisch getekend is. Hij draagt dan ook constant veel leed en onzekerheid met zich mee.

Dat de verweerster op de hoogte is van het feit dat niet-begeleide minderjarige asielzoekers ernstig psychologisch lijden. Toch besloot ze hierop niet diep in te gaan. Wat ten diepste te betreuren valt. Daarom lijst de verzoeker toch een aantal bronnen op die vrij te raadplegen zijn op het internet, om aan te tonen dat de verweerster onzorgvuldig en onredelijk te werk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing :

o <https://sociaal.net/achtergrond/niet-begeleide-minderjarige-vluchtelingen-psychisch-welzijn>

“Meer dan één op drie van de niet begeleide minderjarige vluchtelingen worstelt met psychische klachten zoals angst, depressie of posttraumatische stress. Dat zeggen psychotherapeuten L. C., K. T. en K. B. van opvangorganisatie Minor-Ndako.”

o De verzoeker verwijst verder ook naar het handboek voor voogden 2, psychosociale begeleiding van niet-begeleide minderjarigen, opgesteld door de FOD Justitie Belgium, zie <https://justitie.belgium.be/sites/default/files/downloads/Mena/BOEK%202.pdf>, pg. 10, eigen markering :

“Niet-begeleide minderjarigen zijn immers allemaal kinderen en jongeren die om de één of andere ‘goed-genoege’ reden hun land ontvluchten. Die ‘goed-genoege’ redenen kunnen heel divers zijn, zoals oorlog, (mogelijke) vervolging, gebrek aan toekomstperspectief, gedwongen huwelijk, intrafamiliaal geweld of het niet-aanvaard worden omwille van de seksuele geaardheid. Maar in elk geval was het voor deze jongere en/of zijn of haar familie een ‘goed-genoege’ reden om het land te verlaten. We hanteren hier dus niet het perspectief van ‘vluchteling-zijn’ zoals gedefinieerd in de Conventie van Genève maar vanuit het perspectief van de jongeren en hun familie. We vertrekken dus vanuit de persoonlijke beleving dat er geen of weinig andere keuze meer was voor de minderjarige om het land te verlaten.”

De verzoeker verliet zijn land te verlaten omwille van een ‘goed-genoege’ reden. Dat de vrees die de ouders koesterden voor hun zoon, voor hem voldoende was om de zware reis richting België te maken. Dat dit met een betere en veiligere toekomst voor ogen was.

o Dat hij tijdens deze reis vele verliezen diende te incasseren, zie <https://justitie.belgium.be/sites/default/files/downloads/Mena/BOEK%202.pdf>, pg. 12, eigen markeringen:

“Meervoudige verliezen

Elke vluchteling en bij uitbreiding elke migrant (bv. als je met iemand trouwt en verhuist naar een ander land) wordt geconfronteerd met verliezen. Als migrant laat je materiële bezittingen (bv. huis en persoonlijke spullen) maar je verliest ook familieleden en vrienden, je laat een taal en een cultuur achter, je laat eetgewoontes en een klimaat achter, je verliest een bepaalde positie in een samenleving, je laat je toekomstperspectief achter, enz. Deze ervaringen van verlies en van meervoudige breuken zijn een centraal gegeven voor alle mensen die hun land (moeten) verlaten.”

Dat het verlaten van alles dat voor hem bekend was, op jonge leeftijd, enorm traumatisch is geweest. Daarnaast betekent het leven opbouwen in een onbekend land voor 3 jaren en ten slotte alsnog geweigerd worden in België te blijven, een zoveelste tegenslag die zwaar blijft nazinderen, psychologisch gezien.

4.2.1.3.

Verzoeker vreest de nodige bijstand in het land van herkomst niet te kunnen genieten en bovendien nog eens gestigmatiseerd te worden. (zie het eerder vermelde arrest dd. 24/03/2023 met nr. 286 597)

Verzoeker kan het aldus niet eens zijn met de volgende stelling in de bestreden beslissing :

“Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.”

Dat verzoeker niet kan terugkeren omdat hij niet de vereiste behandeling en opvolging hiervoor zal kunnen genieten. Dat de socio-economische situatie wel degelijk precair is en onder het toepassingsgebied van het artikel 3 EVRM valt, ondanks de beweringen van de verweerder. Dat er wel degelijk zeer dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan.

Toch wordt hier door de verweerder niet op in gegaan, integendeel zelfs : ze merkt op dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel vormt voor de verwijdering. Hij is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan. Hij heeft een blijk gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Verzoeker moest doorzetten en de reis richting België afwerken. Hij had de instructies gekregen het land te verlaten en zijn leven te redden. Dat hij dit deed, doch doodsangsten doorstaan heeft. Na de helse reis werd hij bij aankomst in België herenigd met zijn oom. Dat hij vervolgens de hoop koesterde een veilig toekomst te hebben in België. Om deze reden diende hij op 22/01/2020 een aanvraag tot internationale bescherming in België in. (zie het stuk 2)

Op 27/09/2022 nam het CGVS vervolgens na 2 persoonlijke onderhouds en een lange integratieperiode van bijna 3 jaren vervolgens een weigeringsbeslissing.

Op 17/02/2023 werd de weigeringsbeslissing van het CGVS echter bevestigd in het arrest met nr. 285 014.

Dat hij jarenlang zijn uiterste best heeft gedaan naar school te gaan en deel te nemen aan het sociale- en economische leven in België.

Dat de verzoeker onmogelijk de inspanningen en de vooruitgangen die hij boekte kan teniet doen.

*Hij paste zijn leven aan en leerde de taal.
Hij ging naar school en werkt(e).*

Dat dit voldoende argumenten betreffen voor de verweerder om te stellen dat verzoeker voldoende zelfredzaam is en voldoende capaciteiten heeft om zich aan te passen. Dat een terugkeer naar Afghanistan aldus perfect mogelijk is; volgens de verweerder.

Dat dit anderzijds een voldoende argument kan betreffen waarom de verzoeker juist niet kan terugkeren, omdat hij zoveel moeite heeft moeten doen om zich te integreren. Dat hij 3 jaren omringd werd door andere waarden en normen dan deze in het land van herkomst. Dient bovendien te worden onderlijnd dat hij vóór de machtsovername door de taliban het land verliet en Afghanistan sinds 2019 een drastische verandering heeft meegemaakt.

Verzoeker vreest dat hij bij een terugkeer alsnog zou worden gezien als zijnde een Westerse jongere, in de ogen van de taliban die op heden aan de macht is in het land. Dit door zijn langdurig verblijf in België. Dat hij bang is onbewust zichzelf te 'verraden'. Hij is zich namelijk niet altijd bewust van zijn non-verbaal gedrag. Dat dit tevens wordt gesteld door de Patio vzw, Estas, te Sint Andries – zie het stuk 4 :

(...)

Dat dit voor hem een problematiek is waarmee hij blijft malen en psychologisch een enorme druk op hem legt.

Bovendien erkende uw Zetel dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat op basis van een (toegedichte) politieke overtuiging. Zie arrest met nr. 283.647, geraadpleegd via <https://www.agii.be/nieuws/verwesterde-afghanen-of-terugkeerders-zijn-geen-sociale-groep-in-het-kadervan-de-eigen-markeringen> :

“De jonge man was voor zijn vertrek al deels gevormd “naar Afghaanse gebruiken”, maar heeft toch een deel van zijn puberteit in België doorgebracht.

De veelheid aan documenten en getuigenissen tonen aan dat de verzoeker zich “bewust Westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt”.

Zo gaat de verzoeker naar school, spreekt hij Nederlands en heeft hij een rijk sociaal netwerk opgebouwd. De Raad neemt aan dat deze eigen gemaakte Westerse waarden en normen, raken aan de identiteit en morele integriteit van de verzoeker. Hierdoor zal het bij een terugkeer naar Afghanistan erg moeilijk zijn om zich aan te passen. Dit houdt een risico op onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing in bij een terugkeer.”

4.2.2. Humanitaire situatie

4.2.2.1. Verzoeker is wel degelijk belemmerd terug te keren omwille van medische problemen, met name zwaar psychologische leed.

Hij kent een constant gevoel van stress, onzekerheid en zit steeds de gruwelijkheden die hij meemaakte, voor zich. Dat dit alles leidde tot een posttraumatische stoornis, die een psychologische opvolging vereist.

Deze is echter niet aanwezig in Afghanistan, gelet op de actuele veiligheids- en humanitaire situatie.

De humanitaire crisis heeft ertoe geleid dat de gezondheidszorg in Afghanistan is ineengestort. De primaire gezondheidszorg staat op springen, zoals ook bevestigd door de WHO, geraadpleegd via

<https://www.who.int/news-room/feature-stories/detail/afghanistan-s-health-system-is-on-the-brink-of-collapse-urgent-action-is-needed>, eigen markeringen :

“[...]”

The primary care facility in the village is vital, serving 58 000 people including 13 340 women of childbearing age and 11 600 children under-five. Importantly, it provides emergency obstetric care, including Caesarean section services. Without this, women would have to travel far, and put themselves and their babies at risk.

Due to a lack of funding, staff in the health facility have not received their salaries for months, the clinic is faced with shortages of medicine and supplies, and patients are not able to access the essential health services they need. If this facility closes down, increasing ill health and mortality is inevitable. The facility's struggles are not unique.

Primary health care under threat

The situation is replicated across the country because the Sehatmandi programme is no longer able to receive appropriate financial support due to the change in Afghanistan's government. In August 2021, when the Taliban took over Kabul, donors found it impossible to provide financing through the new regime, and major funding was withdrawn. Previously funded by the World Bank, the European Commission, and USAID, there are now serious challenges to continuing these vital primary health care services.

The population is also suffering due to a recent drought that has affected crops and livestock. This, combined with rising food prices and the collapse of public services, led to acute food insecurity for nearly 19 million people in September and October 2021.”

Er zijn ook onvoldoende behandelingen voor post-traumatisch stress syndroom in Afghanistan, geraadpleegd via <https://www.healthnettpo.org/en/news/supporting-mental-health-afghanistan>, eigen markeringen :

“Mental health services are scarce across the country - most people who live with a mental health problem are not able to access the care they need, or do not dare to seek it. It is estimated that only 3% of people visiting health centers are offered help for their mental health. This is very low compared to the recommended target of 10-15%.

This is significant because most Afghans have experienced violence, losing loved ones, being injured or becoming displaced. All these traumatic experiences are scarring and can deeply affect mental health. Post-traumatic stress disorder (PTSD) is frequent among Afghan people because of their high exposure to trauma with 86% of respondents either having personally experienced or witnessed at least one traumatic event in their lives. 47% have experienced psychological distress with women suffering more than men on average . Children also have a high level of mental health concerns, with 11.5% of children struggling with their daily thoughts and feelings.”

Meer dan 1 jaar na de machtsovername door de Taliban, blijft de humanitaire crisis in Afghanistan welig tieren.

De grootste risicoprofielen in deze humanitaire crisis zijn volgens het HUMANITARIAN RESPONSE PLAN AFGHANISTAN 2022 voornamelijk vluchtelingen die terugkeren naar Afghanistan.

Indien verzoeker aldus zou dienen terug te keren naar Afghanistan, zal hij behoren tot de profielen die het meeste risico lopen wat gelet op zijn medische situatie, jonge leeftijd én langdurig verblijf in het Westen, een onmenselijke en vernederende behandeling zal uitmaken overeenkomstig artikel 3 EVRM.

Ook Human Rights Watch heeft in een recent rapport aangetoond dat 1 jaar Taliban geleid heeft tot een humanitaire crisis van ongemene proporties en dat de Taliban ook niets heeft ondernomen om deze crisis een halt toe te roepen, geraadpleegd via <https://www.hrw.org/news/2022/08/11/afghanistan-talibans-catastrophic-year-rule>, eigen markeringen :

“[...]”

Taliban human rights abuses have brought widespread condemnation and imperiled international efforts to address the country's dire humanitarian situation, Human Rights Watch said. The economy has collapsed, largely because governments have cut foreign assistance and restricted international economic

transactions. More than 90 percent of Afghans have been food insecure for almost a year, causing millions of children to suffer from acute malnutrition and threatening serious long-term health problems.

"The Afghan people are living a human rights nightmare, victims of both Taliban cruelty and international apathy," said Fereshta Abbasi, Afghanistan researcher at Human Rights Watch. "Afghanistan's future will remain bleak unless foreign governments engage more actively with Taliban authorities while pressuring them vigorously on their rights record."

[...]

The Taliban's horrendous human rights record and their unwillingness to meaningfully engage with international financial institutions have furthered their isolation, Human Rights Watch said. Foreign governments should ease restrictions on the country's banking sector to facilitate legitimate economic activity and humanitarian aid, but the Taliban also need to curtail rights abuses and hold those responsible for abuses to account."

De huidige humanitaire crisis is de ergste die Afghanistan ooit heeft gezien, geraadpleegd via <https://www.hrw.org/news/2022/08/04/economic-causes-afghanistans-humanitarian-crisis>, eigen markeringen :

"Since the US withdrawal and the Taliban takeover in August 2021, Afghanistan has been suffering from a worsening humanitarian crisis. Acute malnutrition is now entrenched across the country. For nearly a year, over 90 percent of households have not been able to get enough food.

Almost 20 million people – half the population – are suffering either level-3 "crisis" or level-4 "emergency" levels of food insecurity under the assessment system of the World Food Programme (WFP). Recently, the WFP reported that tens of thousands of people in one province, Ghor, had slipped into "catastrophic" level-5 acute malnutrition, a precursor to famine. The WFP has stated that Afghanistan "continues facing the highest prevalence of insufficient food consumption globally."

Humanitarian organizations have continued to warn about the sheer scale of the crisis and the increasing likelihood of catastrophe, citing the country's economic shocks as the primary factor in driving hunger and deaths. In late July, the WFP pointed to an "alarming" 10 percent drop in households' already highly reduced income levels, as well as rising food costs."

Ook het United States Institution of Peace heeft dezelfde bevindingen gepubliceerd, eigen markeringen :

"There has been significant press coverage on increased hunger and malnutrition, and challenges in accessing health care. Can you describe what you are seeing in your programs, and how families are being impacted?

Igwe: After August 15, 2021, people who had been in inaccessible areas began seeking health care, and the health system was unable to cope with the additional load. It takes households an average of 90 minutes to reach the nearest health-care center, with some families traveling up to four hours. We are especially concerned about the effect this has on mothers and infants. Access to midwife care can reduce newborn mortality and stillbirth rates by over 80 percent, and pre-term labor and birth by 24%. However, we are finding that less than a third of births are attended by a skilled professional.

Further, malnutrition is rampant. So many children are dying, and even those who survive aren't able to thrive. Malnourished mothers who are pregnant or breastfeeding are unable to give their babies the essential nutrients they require, which can cause long-lasting harm to brain development and make their children more susceptible to infections and illnesses.

Brown: Nearly the entire population of Afghanistan (95%) is not getting enough to eat, but what's startling is that the hunger crisis is generally not due to a lack of food — it's manmade. The markets are full, but people can't afford to buy what they need. International economic restrictions and the suspension of foreign assistance to Afghanistan have had dire consequences on families. Inflation has driven the price of basic goods like food and fuel out of reach and family incomes have been devastated from job and salary losses. Drought and lack of access to agricultural inputs means we also expect domestic food production to decrease soon, adding another layer to this crisis. Humanitarian assistance has helped prevent catastrophe so far, but it can't solve the economic and development crisis at the root of this suffering."

De precaire humanitaire situatie blijkt ook verder uit het EUAA Country Guidance Afghanistan April 2022, geraadpleegd via <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>, eigen markeringen :

“Interruption of international aid and disruption of trade and the banking system followed immediately after the Taliban took over the country. Foreign grants, amounting to around 8.5 billion dollars a year, were frozen due to sanctions on insurgent movements and their leaders. Besides the largest part of the international aid, Afghanistan’s currency reserves were also frozen. These financial sanctions, which paralysed Afghanistan’s economy, were the primary cause for ‘the dire humanitarian situation’ in the country, according to UNAMA.

The prices of food commodities in Afghanistan were reported to have increased significantly from June to September 2021, and most of the Afghanistan’s population reported a decrease in household incomes compared to 2020. According to Integrated Food Security Phase Classification (IPC) analysis for September 2021, nearly half of Afghanistan’s population was reported to experience ‘high levels of food insecurity,’ while the figures of ‘food insecure people’ were the highest since the first IPC analysis in 2013, which made the situation in Afghanistan ‘the world’s second-largest food crisis, in absolute terms. Based on World Food Programme (WFP) surveys, for the first time, urban residents were reported to have faced the same level of food insecurity as rural residents, with ‘virtually no family’ in urban and rural environments that would be able to ‘afford sufficient food’. The reasons behind the deterioration in food access were reported to comprise climate conditions (droughts), high food prices, international sanctions, increasing unemployment, and ‘possibly increased displacement’.

In September 2021, the WHO Director-General described the Afghan health system as ‘on the brink of collapse’ and pointed out the cuts in donor support leading to reduced operations and health facilities shutting down. According to the statement, cuts to the country’s largest health project, Sehatmandi, have left thousands of health facilities without funding for medical supplies and salaries for health staff, with only 17 % of Sehatmandi health facilities being fully functional. Since then, there have been additional reports on a deteriorating situation with, inter alia, unpaid salaries to medical personnel, shortages in medicines and equipment as well as a decreased access to healthcare among women, and a drop in rates of skilled birth attendance.”

Verweerster toont in haar bestreden beslissing niet aan dat zij in concreto een individueel onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie in Afghanistan, en hoe dat deze betrekking zal hebben op verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan.

Zo lijden meer dan 20 miljoen Afghanen vandaag de dag honger in Afghanistan, zie <https://www.ipcinfo.org/ipc-country-analysis/details-map/es/c/1155595/?iso3=AFG>, eigen markeringen :

“High acute food insecurity persists across Afghanistan, as a combination of a collapsing economy and drought is depriving nearly 20 million Afghans of food between March and May 2022, according to the latest Integrated Food Security Phase Classification (IPC) findings.

In its latest assessment of the food security situation in Afghanistan, the IPC report said among these nearly 20 million, classified in Crisis or Emergency (IPC Phases 3 or 4), about 6.6 million people are in Emergency (IPC Phase 4) and 13 million in Crisis (IPC Phase 3).

According to the report, among the key drivers of high levels of acute food insecurity in the country are economic decline, drought, high food prices and the impact of the Ukraine conflict.

It said that rapid reduction in international grant support, loss of access to offshore assets, disruption to financial linkages and impact of the Ukraine crisis have led to a major contraction of the economy, increasing poverty and macroeconomic instability as well as leading to high unemployment and high food and agricultural input prices.

It said that below-average cumulative precipitation during the wet season (2021-2022) accompanied with high agriculture input costs (seed & fertilizers) resulted in a reduced level of winter wheat cultivation, which would likely result in a 7 to 13 percent reduction in the expected wheat harvest compared to the long-term average.

En <https://www.twn.my/title2/unsd/2022/unsd220507.htm>, eigen markeringen :

"High prices of commodities compounded by reduced incomes for 97% of the total population have negatively affected the purchasing power of people. The terms of trade of casual labour against wheat prices have fallen by 35% compared with June 2021," said the report.

Afghanistan typically has a deficit in cereals production (against consumption requirements) and relies on imports to meet their food demand, it said, adding that in 2021/2022, the cereal import requirement is expected to be 20% higher than average.

"The negative impact of the ongoing conflict between Russia and Ukraine is expected to further raise global food prices, while placing pressure on countries in the region supplying wheat to Afghanistan to place export bans on food, giving priority to their respective domestic consumption."

OVERVIEW OF CURRENT SITUATION (MARCH-MAY 2022)

The report said that in the current period (March-May 2022), 19.7 million (47% of the analysed population) were estimated to be in IPC Phase 3 (Crisis) or above. This includes 20,324 people in IPC Phase 5 (Catastrophe), 6.6 million people (16%) in IPC Phase 4 (Emergency) and 13 million (31%) in IPC Phase 3 (Crisis).

The report said of the 45 analytical domains analysed (34 rural and 11 urban), 17 analytical domains, including 13 rural (Badakhshan, Badghis, Balkh, Bamiyan, Daykundi, Faryab, Ghor, Jawzjan, Nimroz, Nuristan, Samangan, Uruzgan and Wardak) and four urban (Jawzjan urban, Kandahar urban, Nangarhar urban, and Takhar urban) were classified in IPC Phase 4 (Emergency).

It said of high concern in particular is the disruption of HFA (Humanitarian Food Assistance) in the province of Ghor that has contributed to the unprecedented classification of 20,000 people in IPC Phase 5 (Catastrophe).

Ghor is one of the most remote, chronically food insecure and vulnerable provinces of Afghanistan. It is mostly mountainous with limited flat or arable land.

Due to access challenges, the report said the two districts of Charsada and Passaband did not receive any assistance during the current period until the end of March.

The report said the districts also show the highest levels of food insecurity outcomes in the province. The severity of the situation is only partially mitigated by the unprecedented surge of humanitarian assistance that covers 38% of the total population of Afghanistan in the current period.

In the absence of such assistance, the magnitude and severity of needs would be dramatically higher, it added.

The current period (March-May 2022) corresponds to the peak of the lean season before the winter wheat harvest.

Most households have already depleted their stock from the previous harvest, considering drought translated into a harvest below the long-term average, said the report. According to the Pre-Lean Season Assessment (PLSA), on average, cereal stocks from the previous harvest lasted less than 4 months.

"This early depletion of stocks pushed households to rely primarily on markets for their food needs, with the vast majority of households (88%) reporting purchase from market as the main source of cereals, while only 7% relied on own production for cereal consumption," said the report. "This high dependency on markets further increases households' vulnerability considering the record high food prices observed."

WFP monthly market monitoring data (April 2022) showed that, compared to June 2021, price of wheat increased by 45%, wheat flour by 49%, rice by 20%, cooking oil by 32%, pulses by 23% and sugar by 25%.

The increase in prices was mainly due to the Afghani currency having lost 12% of its value against the US dollar in less than one year.

Additional pressure on prices will be generated from the ongoing Ukraine conflict, which further raised global food, fuel and fertilizer prices, while also increasing regional competition for commodities, said the report.

For the current period, although no complete ban on the export of wheat has been imposed by Afghanistan's major trade partners, the situation remains volatile and requires strict monitoring, it added.

It said that the overall decrease in affordability of food is indicated through falling terms of trade of casual labour against wheat prices: compared with June 2021 these decreased by 35%; while the terms of trade for livestock have decreased by 26%.

“To further compound the situation, the PLSA indicated a significant reduction in income for 80% of surveyed households and an increase in debt. In fact, almost 40% of the surveyed households purchased cereals on credit.”

Around 92% of households reported having debt, and 88% of them cited food purchase as the main reason for borrowing, said the report.

With the increasing dependency on the market due to significantly lower production and increased prices, the level of debt is expected to increase, further constraining households and limiting their economic recovery, it added.

The report said almost the totality (97%) of households reported that their income levels had decreased compared to the same period last year, with reduced employment opportunities and loss of jobs being the main causes.

Moreover, the abovementioned issues are compounded by the economic shock due to the collapse of the government that caused a major disruption to livelihoods, especially in urban areas, it added.

Recent employment prospects assessment in Afghanistan by the International Labour Organization (ILO) shows that the ensuing crisis has paralyzed the economy and continues to have dire impacts on the labour market.

More than half a million workers in the formal sectors are estimated to have lost their job in the third quarter of 2021, relative to a hypothetical scenario with no change in the administration, which represents 8 percent fewer working women and men.

“The impact on female employment is severe. In the absence of any substantial policy shift, female employment losses are expected to increase to 21 per cent by mid-2022,” said the report.

As a result of this economic collapse, UNDP estimates that more than 90% of the Afghanistan population will fall below the poverty line by the middle of 2022 in a worst case scenario.”

Dat ditzelfde rapport ook een prognose maakt voor de toekomst, en die bevindingen tonen een hoog en zelfs kritiek niveau van voedseltekorten aan:

“PROJECTED SITUATION (JUNE-NOVEMBER 2022)

For the projection analysis period (June to November 2022), corresponding to the harvest and post-harvest season, the total population facing high and critical levels of acute food insecurity (IPC Phase 3 and above) is expected to only minimally decrease (2%) from 19.7 million in current period to 18.9 million (45% of the analysed population), the report said.

“No province or urban centre analysed have been classified in IPC Phase 2 (Stressed) or IPC Phase 1 (Minimal). Most of the twelve areas classified in IPC Phase 4 (Emergency) in the current period will remain in this phase, with only slight changes in population during the projection period.”

The report said the economic outlook for Afghanistan continues to be bleak. According to the IMF, Afghanistan's economy may contract up to 30% this year with falling imports, a depreciating Afghani currency, and accelerating inflation.

“This would have major impacts on the living standards of the Afghan population and push millions more people into poverty.”

UNDP's economic outlook for Afghanistan estimates the per capita income will fall from 500 US dollars in 2020 to 350 US dollars in 2022 if economic conditions continue along the current trends.

The impact of the sudden disruption of more than 4 billion dollars in development projects is expected to continue in the projection period, said the report.

Some mild mitigation will be observed as some suspended projects are in the process of partial resumption. Despite the criticality of these funds to resume for the kick-start of the Afghan economy, the extent of the mitigating impact and timeline of the resumption remain unclear, and the weight of this potential mitigation factor is assumed to be limited under the current scenario, it added.

"The likely impact of the continued disruption of development funding is adding to the limited improvement in the post-harvest period (projection)."

The de facto authorities have effectively banned girls from secondary education by ordering high schools to re-open only for boys and denying girls the right to continue their education, the report noted.

The report said the move has drawn international condemnation, and further affected development funding trends.

Government employees' salary payments by de facto authorities will continue as in the current period – at a lower rate and excluding former Afghan National Forces, it added.

The report said unemployment will continue at high levels, with the closure of private sectors, reduced foreign aid, closure of businesses and government institutions continuing to affect the urban population, especially women.

Overall below-average precipitation during the winter wheat cultivation combined with the high agriculture input costs (seed & fertilizers) resulted in the reduction in the area cultivated for wheat, it noted.

Despite an improvement of precipitation levels in January reducing rainfall deficits in some parts of the country, the main wheat producing area in the country (North and North-east) as well as Central Highland, North-West regions and Zabul province in the South-east received insufficient precipitation.

At the national level, preliminary wheat production estimates indicated this would be 7-13% below average, it said, adding, however, that this estimate is currently under revision as it is considered too optimistic.

The report also said especially for non-farming households, financial access to food will remain a main challenge. Prices of food commodities are historically high and will likely follow an increasing trend or will stabilise at a high rate. The continuation of the Ukraine and Russia crisis is expected to have major implications for food, fuel and fertilizer supply and prices globally, said the report. Both countries are major contributors to the world wheat market (17% and 12%, respectively) and sunflower oil market (28% and 50%), therefore any constraint in the export of these two commodities is likely to affect global prices with a ripple effect in Afghanistan. Although Afghanistan is dependent on Kazakhstan for wheat imports, the sanctions/restrictions is already affecting the demand for Kazakhstan wheat in Central Asia. With the deterioration of economic conditions in Afghanistan and limited foreign currency reserves, the financial ability of the private sector to procure wheat from international markets remains uncertain, said the report.

It said the persisting severity for domains where people rely on markets for food supply is corroborated by the fact that three of the four urban areas classified in IPC Phase 4 (Emergency) in the current period will have the same classification in the projection period."

4.2.2.2.

Bovendien is de verzoeker zoals herhaaldelijk aangegeven in huidig verzoekschrift zeer kwetsbaar.

Dat de voornoemde situatie ten slotte nog meer invloed zal hebben op "terugkeerders", zoals ook blijkt uit "Humanitarian needs overview Afghanistan" van januari 2022, eigen markeringen :

"In addition, undocumented returnees and deportees face significant protection and assistance needs, compounded by their vulnerable socio-economic and shelter situation. This continues to drive GBV risks, with just under half of cross-border returnee households reported at least one place that was unsafe for women and girls (43 per cent). Also, unaccompanied children and single women faced heightened risks upon return to Afghanistan especially due to lack of access to essential services and safe onward transport to their final destination.

Undocumented returnees and deportees face critical health and protection needs, including severe injuries sustained from razor wire, gunshot wounds and car accidents whilst attempting to cross the border. This group of persons may also include persons who were not able to claim international protection, even though they may have wished to do so. Deprivation of basic services, violence and coercion such as forced recruitment are all threats forcing undocumented returnees to move again through unsafe and irregular pathways.

For those undocumented persons, protection risks have escalated as outward movement picked up pace through unofficial crossing points with particular focus on Nimroz, Hirat and Kandahar provinces as a

departure point. The record numbers of undocumented returnees continue to strain resources at Afghanistan's official borders, creating worrying downstream impacts for families who rely on remittances to survive. A sharp rise in outward irregular migration abroad is also creating trafficking and other protection risks to vulnerable people, particularly women, children and elderly.

Mine action awareness needs are predicted to remain high in the upcoming year as many returnees may not be familiar with the risks around unexploded ordnance as they return to rural areas and engage in coping mechanisms like scrap metal or firewood collection. As 33 out of 34 provinces have extant explosive ordnance located across 253 districts, affecting more than 1,500 communities, as well as more recent contamination this is a broad-based risk for almost all returnees.

[...]

Cross-border returnees face significant humanitarian needs and often struggle to access basic services due to their vulnerable socio-economic situation, lack of civil documentation and a precarious shelter situation.

While returnees were found to largely live in non-permanent, non-robust shelters (62 per cent) they remain highly vulnerable to winter conditions, as half of the returnee households continue to face lack of insulation and 39 per cent reported leaks during heavy rain. Similarly, 48 per cent of returnees rely on wood and bushes and 12 per cent reported relying on animal dung/waste as primary heating source suggesting they are poorly prepared for the winter. Cross-border returnees are specifically ill-prepared for the winter months with 49 per cent stated that they did not have winter clothing and 63 per cent stated that they have inadequate heating sources. Amongst the various sources of energy, none reported having access to electricity."

Ook het recente UNAMA rapport komt tot dezelfde conclusie :

"Ten months after the Taliban takeover, Afghanistan still faces uncertainty over its political, security and socio-economic future. The economic, financial and humanitarian crisis, exacerbated by sanctions and suspension of non-humanitarian aid flows, continues to negatively affect Afghans' human rights, including to an adequate standard of living."

Verzoekende partij terugsturen naar deze penibele socio-economische situatie, met een niet ontkende medische situatie, is wel degelijk een schending van artikel 3 EVRM.

Verweerster baseert zich op een standaardmotivering in de bestreden beslissing, hoewel de psychologische situatie van de verzoeker gekend is. Een grondig onderzoek naar de gevolgen bij een terugkeer voor verzoeker naar Afghanistan, dienen mee in rekening genomen te worden.

Dit is in casu niet gebeurd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

4.2.3. Humanitaire regularisatieprocedure

Verder merkt de verzoeker op dat zijn langdurig verblijf in België, met name de 3 jaren (onredelijke lange periode) waarin hij in asielprocedure zat, hem de mogelijkheid biedt een verzoekschrift conform het artikel 9bis Vw. in te dienen.

Dat deze jaren dan ook niet zomaar kunnen worden genegeerd en teniet gedaan kunnen worden.

Er kan dan ook niet worden gedaan alsof de verzoeker gemakkelijk en zonder meer zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst: noch voor het indienen van het verzoekschrift tot humanitaire regularisatie conform het artikel 9bis Vw., noch voor een permanente terugkeer.

Dat hij als minderjarige naar België kwam en gedurende zijn asielprocedure school liep. (zie het stuk 10) Dat hij op heden meerderjarig wordt geacht in België, na een leeftijdsbeslissing (mits grote appreciatiemarge) en niet langer gerechtigd is school te lopen.

Toch meent verzoeker te vallen onder volgende geval, geraadpleegd via <https://www.agii.be/thema/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/humanitaire-regularisatie-9bis/wat-zijn-de-criteria-voor-een-gegronde-9bis-aanvraag/lange-asielprocedure>, eigen markering :

"Verkorte termijn ingeval van schoolgaand kind

Voor gezinnen met een schoolgaand kind regulariseert DVZ na een termijn van 3 jaar in plaats van 4 jaar in geval van een onredelijk lange asielprocedure.

De overheid kort de termijn voor onredelijk lange asielprocedures dus met een jaar in als je aanvraag onder meer een schoolgaand kind betreft.

In de praktijk geeft DVZ de volgende invulling aan het begrip 'schoolgaand kind', gebaseerd op de vernietigde instructie van 19 juli 2009 maar met een verstrenging van de praktijk midden 2012:

- Eén van de schoolgaande kinderen moet minstens een jaar school lopen tijdens de asielprocedure. De leeftijd van de schoolgaande kinderen moet tussen 6 en 18 jaar zijn, of hoger mits het schoolgaand kind nog ten laste is van het gezin.
- Het schoolgaand kind moet ten laste zijn van de ouders. De ouders staan in voor het onderhoud.
- Als je als niet-begeleide minderjarige in België verbleef en hier school liep of loopt, kan je ook genieten van de kortere termijn.

Hij is dan ook bezig met het opstellen van dit verzoekschrift 9bis Vw.

Dat verzoeker namelijk vele bewijzen kan voorleggen van zijn integratie in België :

- Eindverslag vzw De Patio over zijn integratie en evolutie (zie het stuk 4) ;
- Functioneringsverslag TCK Nieuwland (zie het stuk 5) ;
- Trajectplan vzw De Patio (zie het stuk 3) ;
- Aanbevelingsbrieven (zie het stuk 11) ;
- Rapporten van school (zie het stuk 10) ;
- Bewijzen van tewerkstelling o.a. Loonfiches (zie de stukken 6-9) ;

4.2.4. Familieleven in België

4.2.4.1.

Verweerster stelt dat de verzoeker geen gezins-en familieleven in België heeft, waarmee rekening dient gehouden te worden in de bestreden beslissing.

Dient te worden opgemerkt dat een gezins- en familieleven ruimere begrippen betreffen dan louter bloedverwanten. Hij kan dan ook dienstig verwijzen naar de artikelen 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het volgende bepaalt:

“De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

En artikel 8 EVRM:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bepaling bevat geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen.

Het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt echter dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen.

Dit betekent dat de belangen, beschermd door artikel 8 van het EVRM, op passende wijze in rekening moeten worden gebracht. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

In een tal van arresten werd door uw Zetel onder andere ook nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling. (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015)

Dat de verweerster in principe naast het recht op gezins- en familielevens motiveert.

4.2.4.2.

Bovendien wenst de verzoeker aan te stippen dat het artikel 8 EVRM het begrip familielevens noch het begrip privélevens letterlijk definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privélevens een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven.¹ Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privélevens.

Dat het privélevens en het familielevens aldus niet worden beschreven en het een feitenkwestie betreft.

Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden.

Dat er sprake is van een voldoende hechte feitelijke gezinssituatie tussen de vreemdeling en de familie. Verzoeker verwijst dan ook naar volgende rechtspraak van uw Zetel met nr. 48 465 dd. 23/09/2010.

Dat verzoeker zijn oom als nauwe familie beschouwt. Dat zijn gezinsleven in België aldus beschermwaardig is. Dat dit op een passende wijze in rekening dient gebracht te worden. Dat deze relatie minstens kon worden onderzocht in plaats van zonder meer te stellen dat deze oom niet behoort tot het kerngezin.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62), zie ook het arrest van uw Zetel dd. 31/05/2022 met nr. 273 518.

Dat de verzoeker van oordeel is dat de verweerster onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar zijn persoonlijke situatie.

Dat verweerster geen fair-balance toets heeft gemaakt. Indien ze namelijk wel deugdelijk onderzoek had verricht, had ze tot de vaststelling gekomen dat verzoeker wel degelijk een gezins- en familielevens in België heeft.

4.2.4.3.

Verzoeker toont in huidig verzoekschrift aan dat hij wel degelijk een nauwe band heeft met zijn oom, Z., H. J.

Dat hij het enigste familielid in België is en dé persoon die hem wat rust en zekerheid kon/kan bieden in een onbekend land en – wereld.

Zo stelde de verzoeker in een gesprek met vzw De Patio, bij het bespreken van zijn Trajectplan, ten jare 2020, het volgende – zie het stuk 3, pg. 2 :

“Ik ben blij dat ik regelmatig naar mijn oom H. kan en vindt er rust voor zichzelf.”

Ook de oom erkent hun nauwe band – zie het stuk 12 :

(...)

Ook de vzw De Patio merkte in maart 2023 op dat de oom van de verzoeker een belangrijke vertrouwenspersoon is voor hem. Dat ze op elkaar vertrouwen en voor elkaar klaar staan - zie het stuk 5, pg. 5 :

(...)

Dat de verzoeker op heden niet inwoont bij zijn oom, omdat het praktisch niet mogelijk was. Echter, kan dit geen reden betreffen waarom de verweerster zou kunnen stellen dat de verzoeker en diens oom geen duurzame en nauwe relatie hebben.

Hij verwijst dan ook naar het feit dat bij de gezinshereniging met bijvoorbeeld een Belgische partner waarbij er sprake is van een duurzame en stabiele relatie, niet per se wordt vereist dat men samenwoont - zie <https://www.agii.be/thema/je-bent-familielid-van-een-belg/je-bent-unieburger/je-bent-wettelijk-partnervan-een-belg/wat-zijn-de-voorwaarden-voor-gezinshereniging-met-een-belgische-wettelijke-partner> :

“Duurzame en stabiele relatie

Je moet bewijzen dat je een duurzame en stabiele relatie hebt met je Belgische partner. Dat is het geval wanneer je:

- gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land samenwoonde, of
- elkaar ten minste 2 jaar kent en bewijst dat je regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhield. Binnen die 2 jaar moet je mekaar minstens driemaal ontmoet hebben en die ontmoetingen moeten in totaal 45 of meer dagen betreffen, of
- een gemeenschappelijk kind hebt.

Volgens richtlijnen van de Europese Commissie moet België voor het bewijs van de 'duurzaamheid' van de relatie ook andere relevante bewijzen in aanmerking nemen, bijvoorbeeld een gemeenschappelijke lening om een huis te kopen.”

De samenwoning is ook niet vereist bij gezinshereniging tussen ouder en Belgisch kind als de relatie voldoende standvastig blijkt - zie bijvoorbeeld ook <https://www.agii.be/nieuws/hoe-gezinscel-bewijzen-bij-gezinshereniging-met-belgisch-kind-als-er-geen-samenwoont-is> :

- Samenwoning tussen ouder en kind is niet noodzakelijk. Wel moet de relatie tussen ouder en kind voldoende standvastig zijn om de facto gezinsbanden te creëren.

Dat verzoeker in casu reeds 3 jaren regelmatige contacten heeft met zijn oom. Daarnaast verblijft hij op regelmatige basis bij zijn oom en vindt hij er rust.

Hun relatie is voldoende standvastig en hecht.

Dat de oom ten slotte een onmisbare persoon is voor de verzoeker.

4.2.4.4.

Toch stelt de verweerster dat er geen gezinsleven wordt vermoed tussen hen.
Dat hun band niet de normale affectieve banden overstijgt. (zie het stuk 1)

Mag echter niet vergeten worden dat de verzoeker als niet-begeleide minderjarige het grondgebied heeft betreden. Dat hij zijn oom, naast de toenmalige voogd, aangesteld door de Dienst Voogdij, als ouderfiguur beschouwde.

Verder blijft deze oom nog steeds een belangrijke spilfiguur in het leven van de verzoeker, die op heden een jongvolwassene is.

Daarom verwijst hij ten slotte nog naar de prejudiciële vraag van de arbeidsrechtbank van Luik aan het Hof van Justitie, in de zaak C-402/19, waarbij het artikel 8 EVRM en de definitie van het familie- en gezinsleven wordt geanalyseerd :

“2. Onderzoek in het licht van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven

43 In de rechtspraak van het EHRM zijn de volgende beginselen geformuleerd.

44 De band die tussen een kind en zijn ouders bestaat, vormt van rechtswege een „gezinsleven” en wordt op die grond beschermd door artikel 8 (zie onder meer arresten van 21 december 2001, *Şen tegen Nederland*, CE:ECHR:2001:1221JUD003146596; 19 februari 1996, *Gül tegen Zwitserland*,

CE:ECHR:1996:0219JUD002321894; en 28 november 1996, Ahmut tegen Nederland, CE:ECHR:1996:1128JUD002170293).

45 Die bepaling strekt hoofdzakelijk tot de bescherming van het individu tegen de willekeurige inmenging van de overheid. Daarnaast kan zij positieve verplichtingen in het leven roepen voor de verdragsluitende staten teneinde de daadwerkelijke eerbiediging van het familie- en gezinsleven te waarborgen. Op de inmenging in de uitoefening van dat recht is een evenredigheidstoets van toepassing, die een afweging maakt tussen de naleving van het door de nationale wetgever vastgestelde immigratiebeleid en de ernst van de schending van het recht van de betrokkenen op de eerbiediging van hun privé-, familie- en gezinsleven. De rechter moet in een concreet geval beoordelen of de staat bij de uitoefening van zijn beoordelingsbevoegdheid artikel 8 heeft geëerbiedigd door rekening te houden met een rechtvaardige afweging tussen de met elkaar strijdige belangen van het individu enerzijds en de maatschappij in haar geheel anderzijds.

46 Er moet sprake zijn van een daadwerkelijke familieband. Het EHRM onderzoekt de feitelijke kwaliteit en intensiteit van die band. De cour du travail stelt vast dat in casu de nauwe familieband tussen LM en zijn dochter niet wordt betwist en dat dus prima facie aan die eerste voorwaarde is voldaan.

De vraag of de bescherming van het familie- en gezinsleven tussen een ouder en zijn kind moet worden gehandhaafd wanneer dat kind meerderjarig is geworden, is lastiger. Het EHRM heeft lang geleden erkend dat het recht op familie- en gezinsleven zich niet beperkt tot de relatie tussen ouders en kinderen en heeft dat begrip uitgebreid tot buiten het kerngezin en hieraan de banden tussen naaste familieleden en met name tussen grootouders en hun kleinkinderen toegevoegd, mits de betrokken banden echt, daadwerkelijk en diepgaand zijn (zie met name arresten van 13 juni 1979, Marckx tegen België, CE:ECHR:1979:0613JUD000683374, en 9 juni 1998, Bronda tegen Italië, CE:ECHR:1998:0609JUD002243093).

48 Het EHRM heeft een gids geschreven over artikel 8 EVRM („Guide sur l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme" (https://www.echr.coe.int/Documents/Guide_Art_8_FRA.pdf); hierna: „Gids"). Overeenkomstig punt 298 van de Gids is er „op het gebied van immigratie [...] geen familie- en gezinsleven tussen ouders en volwassen kinderen, tenzij wordt aangetoond dat er andere banden van afhankelijkheid bestaan dan de normale affectieve banden"; in punt 285 is gepreciseerd dat „het [EHRM] in zijn meest recente rechtspraak [heeft overwogen] dat de familiebanden die volwassenen met hun ouders of met hun broers en zussen onderhouden in mindere mate bescherming genoten, tenzij wordt aangetoond dat er andere affectieve banden bestaan dan de normale affectieve banden".

49 Ook in zaken betreffende jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hadden gesticht, heeft het EHRM erkend dat hun banden met hun ouders en andere naaste familieleden werden beschouwd als een familie- en gezinsleven. De meeste van die zaken betreffen uitzettingen van vreemdelingen die strafbare feiten hebben gepleegd, maar de beginselen die het EHRM dienaangaande heeft geformuleerd zijn daarom juist des te interessanter, aangezien zij a fortiori zouden moeten worden toegepast op zieke vreemdelingen aan wie, zoals in casu, geen enkel strafbaar feit te verwijten valt. Zo heeft het EHRM in punt 62 van het arrest van 23 juni 2008, Maslov tegen Oostenrijk (CE:ECHR:2008:0623JUD000163803) het volgende benadrukt: „Verzoeker was minderjarig toen aan hem het verblijfsverbod werd opgelegd. Op het moment dat de maatregel in november 2002 als gevolg van de beslissing van het Grondwettelijk Hof definitief was geworden, was verzoeker meerderjarig, dat wil zeggen achttien jaar, maar woonde hij nog bij zijn ouders. Het EHRM heeft hoe dan ook in een aantal zaken betreffende jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hadden gesticht erkend dat hun banden met hun ouders en andere naaste familieleden ook als een „familie- en gezinsleven' werden beschouwd".

50 Het EHRM heeft zelfs erkend dat er sprake is van een familieband die de bescherming van artikel 8 EVRM rechtvaardigt erkend in situaties waarin ofwel die band slechts in de kiem aanwezig was, ofwel de uitoefening ervan ernstig was verstoord door de bijzondere omstandigheden van het betrokken gezinsleven, waarbij het heeft benadrukt dat „daar waar het bestaan van een familieband is aangetoond, [...] de staat in beginsel zodanig moet handelen dat die band zich kan ontwikkelen, en maatregelen moet nemen waarmee het familielid en het betrokken kind worden herenigd" (arrest van 26 februari 2002, Kutzner tegen Duitsland, CE:ECHR:2002:0226JUD004654499). A contrario zou die positieve verplichting des te meer van toepassing moeten zijn indien sprake is van duurzaam gesmede familiebanden.

Ten slotte wenst de verzoeker op te merken dat hij op heden nóg meer afhankelijk is van zijn oom, vanwege zijn, illegale verblijf na het afsluiten van de asielprocedure, waardoor hij uitgesloten wordt van de arbeidsmarkt en ten gevolge daarvan minder en zelfs geen eigen middelen meer kan vergaren.

Dat de relatie tussen verzoeker en diens oom tenslotte beschermen waardig is onder het artikel 8 EVRM.

Dat de 'motivering' van de verweerder in de bestreden beslissing allerminst correct en zorgvuldig kan worden genoemd.

4.3. OMTRENT HET TERUGKEERBELEID

4.3.1.

Verzoeker wenst tevens op te merken dat hij het recht om gehoord te worden, heeft, alvorens een jegens hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Dat het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) dit voorschrijft.

Dat verzoeker in het kader van de bestreden beslissing zijn familieleven en gezondheidstoestand uit de doeken had kunnen doen en had kunnen verduidelijken ten aanzien van de verweerder als hij was gehoord.

Verzoeker verwijst naar artikel 41 van het Handvest, waarin het recht om gehoord te worden is verankerd en erkend is als een algemeen rechtsbeginsel:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige, individuele maatregel wordt genomen."

Het recht om gehoord te worden in een gerechtelijke of administratieve procedure is dus een essentieel onderdeel van de rechten van de verdediging. Het maakt niet enkel deel uit van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel maar is ook een algemeen beginsel dat op zichzelf staat.

Het recht om gehoord te worden in de administratieve context is dus een beginsel van behoorlijk bestuur dat is ontwikkeld door de Europese en Belgische rechtspraak.

Ook de Raad van State heeft bevestigd dat het hoorrecht een fundamenteel recht inhoudt, zie RvS 26 april 2016, nr. 234.511, eigen markering :

"Het Hof van Justitie (HvJ 22 november 2012, C-277/11, pt. 84-85) heeft in de voornoemde arresten gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van verdediging dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten."

In casu werd verzoeker niet gehoord betreffende een mogelijke terugkeer naar Afghanistan.

Dat de verzoeker echter minstens gehoord had mogen worden, gelet op het feit dat er momenteel nog steeds geen terugkeer naar Afghanistan wordt georganiseerd. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel de formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht.

In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielpcedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd., 2009, blz 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. ro 34)

Art 40 lid 2 van Richtlijn 2013/32/EU voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorafgaande asielaanvraag.

Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen.

In dit verband bepaalt artikel 40 lid 3 van Richtlijn 2013/32/EU dat indien uit het in lid 2 bedoelde voorafgaande onderzoek, wordt geconcludeerd dat er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking krachtens Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, wordt het verzoek verder behandeld overeenkomstig hoofdstuk II.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokkene materie beheersen (HvJ, C-383/13 PPU, M.G. e.a. ro 34).

De Raad dient in casu, luidens deze vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel voorafgaand onderzoek de weigeringsbeslissing van tegenpartij hadden kunnen beïnvloeden (zie arrest RVV 29/09/2014 nr 130.417 overweging 2.2.6 die refereert naar vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het arrest van 10/09/2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. ro. 40).

Dat dit in casu wel degelijk het geval is. Zeker gezien er nog geen definitief terugkeerbeleid bestaat voor Afghaanse onderdanen in België.

4.3.2.

Verder wenst de verzoeker te wijzen op verschillende adviezen omtrent een terugkeer naar Afghanistan, gelet op de huidige precaire en onvoorspelbare situatie. Zo heeft het UNHCR reeds in augustus 2021 een niet-terugkeer advies uitgeroepen omtrent gedwongen terugkeer van Afghanen naar hun land van herkomst.

In februari 2022 heeft het UNHCR een nieuwe "Guidance Note" uitgevaardigd over Afghaanse vluchtelingen die in het buitenland verblijven.

Uit deze Guidance Note blijkt dat UNHCR nog steeds oproept om Afghanen niet gedwongen te repatriëren naar Afghanistan, geraadpleegd via <https://www.refworld.org/pdfid/61d851cd4.pdf>, eigen markeringen :

"As the situation in Afghanistan is volatile and may remain uncertain for some time to come, coupled with a large-scale humanitarian emergency in the country, UNHCR continues to call on States to suspend the forcible return of nationals and former habitual residents of Afghanistan, including those who have had their asylum claims rejected. The bar on forcible return serves as a minimum standard and needs to remain in place until such time as the security, rule of law, and human rights situation in Afghanistan has significantly improved to permit a safe and dignified return of those determined not to be in need of international protection.

In line with the commitment by UN Member States under the Global Refugee Forum to the equitable sharing of responsibility for international refugee protection, UNHCR also considers that it would not be

appropriate to return forcibly nationals or former habitual residents of Afghanistan to countries in the region, since countries such as Iran and Pakistan currently host large numbers of Afghans and have for decades generously hosted the vast majority of the total global number of Afghan refugees.

UNHCR recognizes individuals' fundamental human right to return to their country of origin. Any assistance provided by UNHCR to refugees to return to Afghanistan aims at supporting individuals who, being fully informed of the situation in their places of origin or an alternative area of their choice, choose voluntarily to return. Any action by UNHCR to support the voluntary repatriation to Afghanistan, including efforts aimed at sustainable reintegration for returnees and IDPs in Afghanistan, should not be construed as an assessment by UNHCR of the safety and other aspects of the situation in Afghanistan for individuals who have sought international refugee protection in countries of asylum. Voluntary repatriation and forced return are processes of a fundamentally different character, engaging different responsibilities on the parts of the various actors involved.

UNHCR will continue to monitor the situation in Afghanistan with a view to assessing the international protection needs of Afghans."

Vrije vertaling:

"Aangezien de situatie in Afghanistan onstabiel is en nog enige tijd onzeker kan blijven, in combinatie met een grootschalige humanitaire noodsituatie in het land, blijft de UNHCR de staten oproepen om de gedwongen terugkeer van onderdanen en voormalige ingezetenen van Afghanistan op te schorten, met inbegrip van degenen van wie het asiolverzoek is afgewezen. Het verbod op gedwongen terugkeer is een minimumnorm en moet van kracht blijven totdat de veiligheid, de rechtsstaat en de mensenrechtensituatie in Afghanistan aanzienlijk zijn verbeterd, zodat een veilige en waardige terugkeer mogelijk is van degenen van wie is vastgesteld dat zij geen internationale bescherming behoeven.

In overeenstemming met de toezegging die de VN-lidstaten in het kader van het Global Refugee Forum hebben gedaan om de verantwoordelijkheid voor de internationale bescherming van vluchtelingen eerlijk te verdelen, is de UNHCR tevens van oordeel dat het niet passend zou zijn om onderdanen of voormalige ingezetenen van Afghanistan onder dwang terug te sturen naar landen in de regio, aangezien landen als Iran en Pakistan momenteel grote aantallen Afghanen herbergen en decennialang het overgrote deel van het totale aantal Afghaanse vluchtelingen in de wereld ruimhartig hebben opgevangen.

De UNHCR erkent het fundamentele mensenrecht van personen om naar hun land van herkomst terug te keren. Elke vorm van bijstand die de UNHCR verleent aan vluchtelingen die willen terugkeren naar Afghanistan, is gericht op het ondersteunen van personen die, volledig geïnformeerd over de situatie in hun plaatsen van herkomst of in een alternatief gebied van hun keuze, vrijwillig wensen terug te keren. Elk optreden van het UNHCR ter ondersteuning van de vrijwillige terugkeer naar Afghanistan, met inbegrip van inspanningen gericht op duurzame reïntegratie voor repatrianten en binnenlandse ontheemden in Afghanistan, mag niet worden opgevat als een beoordeling door het UNHCR van de veiligheid en andere aspecten van de situatie in Afghanistan voor personen die internationale bescherming als vluchteling hebben gezocht in landen van asiel. Vrijwillige repatriëring en gedwongen terugkeer zijn processen van fundamenteel verschillende aard, die verschillende verantwoordelijkheden met zich meebrengen voor de diverse betrokken actoren.

UNHCR zal de situatie in Afghanistan blijven volgen om de internationale beschermingsbehoeften van Afghanen te kunnen beoordelen."

Ook op de website van het Agentschap Integratie en Inburgering blijkt dat er nog geen definitieve informatie is over de gedwongen terugkeer van Afghanen.

Dit wordt ook bevestigd in de laatste contactvergadering van Myria van oktober 2022, geraadpleegd via https://www.myria.be/files/20221019_PV_r%C3%A9union_contact_-_contactvergadering.pdf, eigen markeringen :

"Tijdens de laatste contactvergadering heeft DVZ bevestigd dat er na een schorsingsperiode, geen BGV's aan Afghanen meer waren afgegeven op basis van de negatieve beslissingen die het CGVS reeds had genomen.

a) Betekent deze gewijzigde praktijk dat België gedwongen terugkeeroperaties overweegt en wenst, ondanks het feit dat er momenteel geen terugnameovereenkomst met het Taliban-regime bestaat om dit te doen?

b) Is het ook redelijk om op deze basis te verwachten dat Afghanen met een betekend BGV vrijwillig naar Afghanistan gaan (via een vlucht naar Kabul), terwijl de IOM al sinds 16 augustus geen vrijwillige terugkeer meer organiseert en Fedasil en zijn Belgische partners geen vrijwillige terugkeer naar Afghanistan organiseren?

c) Hoeveel BGV's zijn er voor dit jaar in totaal al afgegeven aan afgewezen Afghanen?

Er wordt geen gedwongen terugkeer naar Afghanistan georganiseerd. Het CGVS neemt opnieuw weigeringsbeslissingen. De DVZ beslist over het verblijf op het grondgebied en kan vervolgens een BGV afleveren. Vrijwillige terugkeer is mogelijk op eigen initiatief."

4.3.3.

Dat er aldus aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, hoewel tot op heden er geen duidelijk terugkeerbeleid is in België voor Afgaanse onderdanen, getuigt van weinig zorgvuldig bestuur.

Ook blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verzoeker in casu effectief werd gehoord omtrent een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan. En dit in tegenstelling tot wat uw Raad vooropstelt, met name het feit dat de huidige precaire en socio-economische- en humanitaire situatie in Afghanistan aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 EVRM.

Zeker gelet op verzoekers medische gezondheidstoestand!

De motivering van verweerster is niet zorgvuldig en duwt de verzoekende partij letterlijk in de illegaliteit.

Zoals uit het verslag van de contactvergadering met Myria in oktober 2022 blijkt, bestaat er op heden geen terugkeer overeenkomst met het Taliban regime, om afgewezen verzoekers om internationale bescherming, terug op te vangen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Er stelt zich dan ook wel degelijk een vraag naar de gevolgen van een mogelijke terugkeer naar Afghanistan in hoofde van de verzoeker, die niet zorgvuldig werden onderzocht.

Dit getuigt niet van zorgvuldig handelen in hoofde van de verwerende partij.

Minstens had verzoeker hieromtrent gehoord dienen te worden, wat niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Meer zelfs: De bestreden beslissing behelst duidelijk een standaardmotivering, die niet in concreto op de verzoeker wordt toegepast.

Echter is de Dienst Vreemdelingenzaken wel gehouden om hierover uitdrukkelijk te motiveren, zoals de Raad van State recent oordeelde in haar arrest van 9 juni 2022.

Wanneer de verweerster een bevel om het grondgebied te verlaten neemt, volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen.

Verweerster moet bij deze beslissing rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in artikel 74/13 van de Verblijfswet (Vw). De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist namelijk van verweerster dat zij de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer zij beveelt het grondgebied te verlaten, moet zij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe hij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 Vw, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten dat hier niet aan voldoet, schendt artikel 62, §2 Vw en artikel 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991. (zie arrest RvS 9 juni 2022, nr 253 942, geraadpleegd via https://www.agii.be/sites/default/files/rvs_253942.pdf)

4.3.4.

De Raad moet in het kader van zijn controleopdracht de relevante informatie die de basis vormt van een bestreden beslissing zelf nagaan. Dit betreft bijvoorbeeld de draagwijdte van informatie of elementen op basis waarvan tegenpartij stelt dat iemand (in casu verzoeker) niet van een bepaalde plaats of land afkomstig is. (Gaëtan de Moffarts, "Vertrouwelijke info, rechten van verdediging en rechterlijke controle door RVV", T. Vreemd., 2013, blz 236)

Verzoeker meent aldus dat dit zeer concrete specifieke omstandigheden binnen het kader van het hoorrecht zijn die het door tegenpartij individueel voorafgaand onderzoek hadden kunnen beïnvloeden waardoor de besluitvorming in kwestie een andere afloop van de administratieve procedure had kunnen (moeten) hebben. (zie HvJ 10 september 2013, C – 383/13 PPU, M.G. e.a. ro 40)

Verzoeker constateert aldus dat dergelijke onregelmatigheid het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming van tegenpartij een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren. (zie arrest RVV 29/09/2014 nr 130.417 overweging 2.2.6.)

Dat de verweerster bijgevolg diepgaander en gegronder had kunnen motiveren in de bestreden beslissing. Dit getuigt niet van enig zorgvuldig bestuur.

4.3.5.

Het moge dan ook vaststaan dat de motivering in de bestreden beslissing geen stand houdt!

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat over tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en motiveert in de bestreden beslissing niet op een afdoende manier waarom de gezondheidstoestand en het familieleven en het gebrek aan een huidig terugkeerbeleid, niet zullen leiden tot een schending van artikel 3 EVRM in hoofde van de verzoeker.

Dit is volledig in strijd met wat men van een billijke overheid mag verwachten. Door deze houding laat de Dienst Vreemdelingenzaken compleet na om de juiste feitelijke en juridische ontwikkelingen in overweging te nemen.

De bestreden beslissing is niet zorgvuldig en dient vernietigd te worden.

Er wordt in casu geen enkele toetsing gedaan van verzoekers feitelijke situatie.

Dat dit niet getuigt van zorgvuldig bestuur.

Het Hof van Justitie heeft nochtans in het verleden al gesteld dat de bestuurlijke overheid rekening dient te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).

Dat dit in casu niet gebeurd is.

4.4. BESLUITEND

De verzoeker kan via de huidige bestreden beslissing niet weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie nu elke motivering ter zake ontbreekt.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

2.2. Verzoeker betwist niet dat hij zich in het geval zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt en dus niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, zodat hem in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van deze bepaling kon worden afgeleverd. W  l is hij van oordeel dat niet afdoende rekening werd gehouden met de hogere rechtsnormen

en dat de verwerende partij, ondanks de twee bladzijden aan motivering, te vaag blijft en onvoldoende zijn persoonlijke elementen in rekening brengt.

Hij haalt de schending aan van het hoorrecht. Hij betoogt dat, als hij was gehoord, hij zijn familieleven en zijn gezondheidstoestand uit de doeken had kunnen doen. Hij had dus, zoals de rechtspraak van het Hof van Justitie dat vereist, specifieke omstandigheden kunnen aanvoeren die de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden, en benadrukt dat er nog steeds geen terugkeer naar Afghanistan wordt georganiseerd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft, zoals verzoeker terecht aanhaalt, eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Hoewel verzoeker in algemene termen stelt dat hij elementen had kunnen aanvoeren die het besluitvormingsproces hadden kunnen beïnvloeden, zal hierna blijken dat hij daarin niet kan worden gevolgd zodat hij geen belang kan laten gelden bij een vernietiging op grond van het feit dat hij niet zou zijn gehoord.

Verzoeker wijst op verschillende adviezen luidens dewelke wordt opgeroepen om Afghanen niet gedwongen te repatriëren naar hun land van herkomst. In de mate dat hij daarmee in het algemeen het gebrek aan een duidelijk terugkeerbeleid hekelt, kan de Raad alleen maar vaststellen dat hij niet bevoegd is om beleidsbeslissingen te beoordelen, doch zich uitspreekt over de wettigheid van de individuele beslissing die werd genomen in hoofde van verzoeker.

Verzoeker moet dus aannemelijk maken dat in zijn specifieke geval een individuele terugkeer naar Afghanistan een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel. Waar hij in algemene termen stelt dat niet blijkt dat hij effectief werd gehoord omtrent een mogelijke schending op dat vlak, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat reeds een grondig onderzoek van zijn individuele situatie is gebeurd in het licht van het verzoek om internationale bescherming. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>) en biedt daarnaast een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Wat zijn gezondheidstoestand betreft, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat het dossier geen medische elementen bevat die een verwijdering in de weg staan nu geen medische attesten werden bijgebracht en geen aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op medische gronden, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op zijn gezondheidstoestand en licht die verder in zijn middel toe, stellende dat hij een beperkt intellectueel vermogen heeft en psychologisch is getekend door zijn vlucht als niet-begeleide minderjarige. Hij verwijst naar een aantal bronnen die betrekking hebben op de problemen op het vlak van psychisch welzijn van niet-begeleide minderjarigen waarvan de verwerende partij niet onwetend kon zijn, en verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin wordt vastgesteld dat teruggekeerde migranten met mentale gezondheidsproblemen kwetsbaar zijn en vaak gestigmatiseerd worden.

De Raad stelt echter vast dat hij hiermee niet aantoont dat het motief dat geen medische attesten in het dossier aanwezig zijn en niet blijkt dat er een aanvraag is op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet deugdelijk is. Met een verwijzing naar algemene informatie toont hij niet in concreto aan dat zijn gezondheidssituatie op kennelijk onredelijke wijze zou zijn beoordeeld en bij een terugkeer alsnog een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou brengen, temeer nu ook in het arrest nr. 285 014 al werd geoordeeld dat *“waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar zijn IQ, zijn traumatische vlucht en een artikel over zwakbegaafdheid, [...] de Raad vast[stelt] dat verzoeker geen medische attesten in dit verband voorlegt.”* Verzoekers argument dat hij niet kan terugkeren omdat hij niet de vereiste behandeling en opvolging zou kunnen krijgen, kan bij gebrek aan enig begin van bewijs omtrent zijn beweringen inzake zijn mentale kwetsbaarheid en posttraumatische stoornis, dan ook niet dienstig worden aangebracht, temeer nu uit de citaten die hij zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift blijkt dat zij in staat is een zelfstandig leven op te bouwen, samen te wonen met vrienden en te werken. Noch een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch een schending van artikel 3 van het EVRM is om deze grond aangetoond.

Verzoeker betoogt dat, voor zover de bestreden beslissing stelt dat hij zelfredzaam is en voldoende capaciteiten heeft om zich aan te passen zodat een terugkeer naar Afghanistan mogelijk is, dit ook in de andere zin kan worden bekeken, met name als argument waarom hij niet kan terugkeren, omdat hij zoveel moeite heeft gedaan om zich te integreren. Bovendien verliet hij Afghanistan voor de machtsvername en heeft het land sinds zijn vertrek een drastische verandering meegemaakt. Hij stelt dat hij bij terugkeer zal worden beschouwd als verwesterd door zijn langdurig verblijf in België en dat dit wordt verergerd door het feit dat hij zich niet altijd bewust is van zijn non-verbaal gedrag en hij dus bang is zichzelf te verraden.

De Raad stelt vast dat in het arrest nr. 285 014 reeds uitvoerig werd ingegaan op deze problematiek, en werd besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker brengt geen argumenten bij die niet reeds in deze beoordeling werden betrokken, behalve dan dat hij erop wijst dat hij zich niet altijd bewust is van zijn non-verbaal gedrag en dat hij bang is zichzelf onbewust te verraden. Hij citeert ter ondersteuning van zijn standpunt uit een verslag dat weliswaar op de inventaris is vermeld maar niet bij het verzoekschrift is gevoegd, zodat één en ander niet kan worden geverifieerd. Wat er ook van zij, de vermelding in het citaat dat verzoeker zich niet altijd bewust was van zijn non-verbaal gedrag kan niet los worden gezien van zijn frustraties veroorzaakt door de moeilijkheden om zich uit te drukken in het Nederlands. In die optiek kan sowieso geen afbreuk worden gedaan aan de grondige beoordeling van het risico omwille van een (toegeschreven) verwestering in het voormelde arrest.

Verzoeker citeert vervolgens uit verschillende bronnen inzake de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan. Hij stelt dat de verwerende partij niet aantoont dat zij in concreto een individueel onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie in Afghanistan en hoe deze betrekking zal hebben op hem bij terugkeer.

Verzoeker laat echter na om in concreto in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, waarin ter zake het volgende wordt gesteld:

“Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren, en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie (“Country of Origin Information Report: Afghanistan - Country Focus”, EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsvername door de Taliban geleid tot voedselonzekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die

gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijkt heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd)."

In de mate dat verzoeker herhaalt dat hij moet worden beschouwd als zeer kwetsbaar, kan worden verwezen naar wat daar hiervoor al over werd gesteld en wordt herhaald dat dit niet is aangetoond. Verder stelt hij dan wel dat het feit dat hij wordt teruggestuurd naar de penibele socio-economische situatie in zijn land van herkomst een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, maar hij gaat volledig voorbij aan de hiervoor geciteerde motivering desbetreffend -waarin de precare situatie wordt erkend- en toont dus niet met concrete argumenten aan dat deze kennelijk onredelijk is in het licht van de leer van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst naar de band die hij heeft met zijn in België verblijvende oom, die hij als familie beschouwt zodat zijn gezinsleven in België beschermenswaardig is en op passende wijze in rekening moet worden gebracht en niet zonder meer kan worden gesteld dat de oom niet behoort tot het kerngezin. Verzoeker citeert de verklaringen van zijn oom en het verslag van de vzw Patio waaruit blijkt dat hij een belangrijke en onmisbare vertrouwenspersoon is voor hem. Het feit dat hij niet bij hem woont om praktische redenen volstaat niet om te besluiten dat zij geen nauwe en duurzame relatie hebben. Zij zien elkaar regelmatig, hij verblijft soms bij hem en hij vindt er rust. Verzoeker wijst erop dat hij als minderjarige in België is binnengekomen en dat hij, naast zijn voogd, zijn oom als ouderfiguur beschouwde. Hij verwijst naar rechtspraak inzake artikel 8 van het EVRM die betrekking heeft op jongvolwassenen.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie met ooms en tantes enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling die artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op dit vlak vereist, ruimer zou zijn.

Uit de door hem aangehaalde citaten blijkt weliswaar dat verzoeker en zijn oom zeer nauwe en regelmatige contacten hebben, maar evenzeer blijkt dat zijn oom heeft verklaard dat verzoeker het goed doet, samenwoont met zijn vrienden en zijn eigen geld verdient. Het blijkt dus dat verzoeker als volwassene in staat is zelfstandig een leven op te bouwen. Alleen al om die reden kan verzoeker zijn situatie niet gelijkstellen met deze die wordt beoordeeld in het door hem aangehaalde arrest van het Hof van Justitie inzake jongvolwassenen. De verklaring van de oom dat hij een ander huis aan het zoeken is zodat verzoeker bij hem kan wonen doet daaraan geen afbreuk: deze praktische regeling toont, zelfs wanneer die grotendeels is ingegeven door de affectieve band tussen beiden, niet aan dat er sprake is van een afhankelijkheid zoals bedoeld in het licht van artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak daaromtrent. Het gegeven dat een meerderjarige samenwoont met een verwant familielid, vormt geen voldoende graad van afhankelijkheid om te resulteren in het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven (cfr. EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, § 32). Waar verzoeker nog stelt dat hij op heden nog meer afhankelijk is van zijn oom omdat sinds het afsluiten van

zijn asielpprocedure wordt uitgesloten van de arbeidsmarkt en ten gevolge daarvan geen eigen middelen meer kan vergaren, moet erop worden gewezen dat de gevolgen van de preciaire verblijfssituatie van verzoeker geen afbreuk doet aan het feit dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij op zelfstandige wijze een leven kan uitbouwen in het herkomstland, daarbij eventueel ondersteund door zijn familiaal netwerk. Immers, zoals uit de bestreden beslissing blijkt spreekt verzoeker één van de talen van zijn land van herkomst, is hij er opgegroeid en geschoold en heeft hij er naar eigen zeggen een familienetwerk dat hem kan steunen. Overigens kan de in België verblijvende oom hem voor zover als nodig ook vanuit België financieel ondersteunen (EHRM, Senchishak v. Finland, Application no. 5049/12, 18 november 2014, overweging 57).

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld dat er geen gezinsleven bestaat tussen hem en zijn oom nu geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken.

Tot slot voert verzoeker aan dat zijn verblijf van drie jaar in België gedurende dewelke hij in de asielpprocedure zat, hem de mogelijkheid biedt om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat hij dan ook bezig is met het opstellen van een aanvraag omdat hij meent te vallen onder de criteria die worden opgesomd op de website van het agentschap voor integratie en inburgering. Ter terechtzitting stelt hij dat de aanvraag inmiddels hangende is.

De Raad wijst er echter op dat bij het uitvaardigen van het thans een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op zich geen schorsende werking heeft ten opzichte van de afgifte en de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen van de verwerende partij heeft aangetoond, en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS